

*„Mindenki, aki visszagondol a saját oktatására, tanárookra emlékszik,
nem módszerekre vagy technikákra.
A tanár a szíve az oktatásnak.”*

/Sidney Hook/

Miért fontos a jó pedagógus?

Pályázat középiskolás diákok számára

Bemutatott pedagógus:
Szabó Tímea

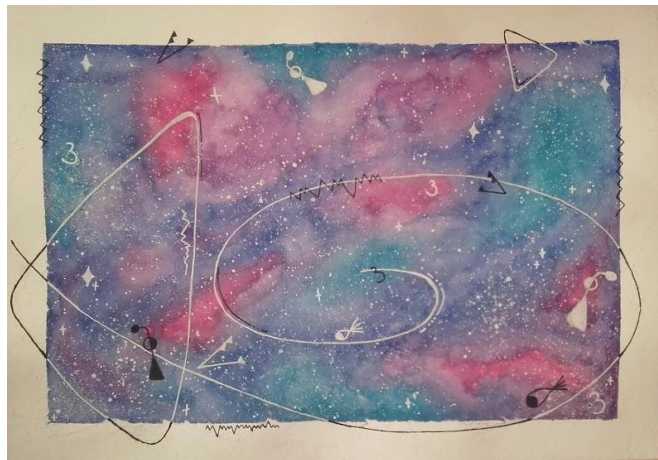
Készítette:
Szentesi Dávid
Urgyán Luca
Almási Veronika

Osztálytársainkkal együtt nagyon fontosnak tartjuk tanáraink, tanítóink, óvodapedagógusaink munkásságát. Szeretnénk kifejezni, mit gondolunk szükségesnek ahhoz, hogy valaki igazán jó pedagógus lehessen, és miért is fontos, hogy megbecsüljük azt a kitartó, fáradtságos munkát, amit a mi és diáktársaink nevelésére fordítanak. Legtöbben, egy unalmasnak ítélt péntek délutáni tanórán ülve nem is gondolnak bele, mennyi ideig készülhetett tanítójuk arra az órára, mennyi fáradtságos munka kellett ahhoz, hogy ott állhasson és taníthassa őket. Sokan talán nem is tudják, mennyi kitartást, tanulást igényel egy tanári diploma megszerzése és milyen megterhelő feladat tud lenni nap mint nap helytállni diákok, kollégák, vezetők előtt.

Ebben a pályaműben, saját tapasztalataink és aktív pedagógusaink kikért véleménye alapján, mi, Szentesi Dávid, Urgyán Luca és Almási Veronika, a Svetits Katolikus Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium 11.b osztályos tanulói, egy számunkra kedves tanárnő munkásságát nyomon követve szeretnénk másokkal is megismertetni a tanári pálya fontosságát és szépségét.

Szabó Tímea, rajz és vizuális kultúra szakos tanárunk, 10 éven keresztül oktatott minket és ez alatt az idő alatt sok tapasztalattal, élménnyel gazdagított bennünket, nem csak a rajzórák keretein belül. Szabó Tímea tanárnő, vagy ahogyan általában nevezük, Timi néni, 2004 óta, 17 éve tanít iskolánkban, első osztályos tanulóktól kezdve egészen tizenkettedikesekig. Néhányunknak, az iskolakezdés előtt is volt szerencsénk megismerni a tanárnőt, ugyanis óvodásként, az általa tartott rajzsakkörök részesei lehettünk. Bár idén, tizenegyedikesként már nincsen órarend szerinti rajzóránk, kedd délutánonként azonban idén is találkozhatunk tanítónkkal, az érettségire felkészítő fakultáció keretében. Azoknak, akik nem ezen a területen terveznek továbbtanulni, így nincs szükségük a vizuális kultúra érettségi megszerzésére, szintén van lehetőségük az órákon kívül is találkozni a tanárnővel, annak köszönhetően, hogy ő, tanítói munkássága mellett, számtalan iskolán belüli és azon kívüli kreatív, segítői munkát vállal magára és végez rendszeresen.

Ez a segítőkészség, kreativitás, rátermettség és ezeken felül a folytonos jókedv, figyelmesség és jólelkűség az, amit leginkább tiszteletre méltónak és követendőnek tartunk Timi néniben, és ez az, amiért úgy döntöttünk, róla írjuk meg ezt a pályamunkát.

A tanárnő által tartott órákon a jókedv és a humor mindig garantált volt. Timi néni óráit mindannyian élveztük. Kreatív, kompetenciafejlesztő feladatai elvégzése után mindig úgy mentünk haza, hogy valamivel többek lettünk, valami újat tanultunk.

Ha valamit elrontottunk vagy rosszul csináltunk meg, ő mindig őszinte kedvességgel és türelemmel igyekezett rávilágítani a hibáinkra, és segíteni azok kijavításában. Mindig adott lehetőséget, hogy addig próbálkozhassunk, míg munkánk tökéletes nem lett. Bár mindegyikünknek mások a képességei, mindenkinek volt esélye a javításra, hogy a lehető legjobbat hozhassa ki magából. Ezt a kitartást, megértést és mérhetetlen türelmet is példaértékűnek tartjuk.

Külön motiváló tényező volt számunkra, hogy az órákon lehetőségünk volt zenehallgatásra, ami nagy segítségünkre volt a kreatív feladatok megoldásában, és javította az óra hangulatát. A tanórákon sokszor dolgozhattunk csoportban, amit mindannyian élveztünk és rendkívül hasznosnak tartottunk.

Számos izgalmas feladatot kaptunk, például kéz tanulmányrajz készítését tónusozással vagy egy emberi koponya megrajzolását. A tanórákon nagy hangsúlyt fektettünk a térlátás fejlesztésére, amely sokunknak nagyon jót tett. A gyakorlati feladatok mellett nagy szerepet kapott az elméleti anyagok elsajátítása, a különböző korstílusok megismerése is. Timi néni fő célja mindig az volt, hogy élvezzük a munka minden részét, ne csak letudjuk és túllépünk rajta.

Ez a hozzáállás megmutatkozott az online oktatás alatt is. Dolgozott rajta, hogy ezekben a nehéz időkben is valami pluszt nyújtson nekünk. Otthon elvégzendő feladatként is kreativitást megmozgató, fejlesztő feladatokat kaptunk. Az egyik legemlékezetesebb ezek közül egy olyan házi feladat volt, amely keretében egy dobókockát kellett használnunk egy egyedi rajz elkészítéséhez. Tanárnő küldött egy táblázatot, amelyen a dobókocka minden számához egy kis ábra volt rendelve. A kockával kidobott számhoz tartozó mintát valahogyan meg kellett jelenítenünk az alkotásunkban. (Az így készült rajzok közül az egyik az előző oldalon látható.) Bár a járvány miatt az online oktatás alatt voltak nehézségeink és akadtak olyan diákok is, akik nem mindig csinálták meg az adott feladatokat, tanárnőnek mégis sikerült mindenkit a teljesítményének megfelelően lezárnia az év végén.

	1. dobás nagy alak	2. dobás szemek	3. dobás forma 1	4. dobás forma 2	5. dobás forma 3	6. dobás figurák
1						
2						
3						
4						
5						
6						

Mindig láttuk rajta, hogy munkájához elkötelezetten és lelkesen áll hozzá. Bátran fordulhattunk hozzá bármilyen problémával és ő igyekezett mindig teljes szívből segíteni. Sokszor kicsengetés után, a saját idejéből is ott maradt a teremben, hogy tanácsokat adjon nekünk egy-egy feladathoz, vagy válaszoljon a kérdéseinkre. Számunkra ilyen egy tökéletes pedagógus.

Tanulmányaink alatt volt egy olyan évünk, mely során Timi néninek a tanításon kívüli kötelezettségei kerültek előtérbe, ugyanis férjével örökbefogadott egy kislányt, akivel azóta is példaértékű családot alkotnak. Így, hogy abban az adott időben nem Timi néni volt a rajztanárnőnk, így volt lehetőségünk megtapasztalni egy másféle tanítási rendszert, amiről nincsenek kimondottan pozitív emlékeink. Abban az évben a rajzóránkat egy eléggé szigorú, idősebb tanárnő tartotta, aki a nyugdíjából jött vissza egy év erejéig helyettesíteni az addigi rajztanárnőnk.

Ez a tanárnő elég erélyes természetű volt és a tanítási módszerei jóval eltértek attól, amit Timi néniénél megszokhattunk. Mindenkinek rendkívül fegyelmezettnek kellett lennie, mert ha valami nem úgy történt, ahogy a tanárnő elképzelte vagy nem azt tettük, amit ő mondott, szinte egyből büntetést szabott ki az egész osztályra. A módszerei abban is eltértek, hogy Timi néniel volt, hogy akár filmet is néztünk rajz órán, vagy, ahogy a fentiekben is olvasható, zenét hallgathattunk, viszont a másik tanárnőnél egyáltalán nem voltak ilyen lehetőségeink. Az ő óráin úgy éreztük, hogy nem a kreativitásra helyeződött a hangsúly, hanem sokkal inkább a szabályok betartására, az utasítások pontos követésére. Ez sokszor azt jelentette, hogy kiadott egy feladatot és elvárta, hogy pontosan, az ő elképzelései szerint csináljuk meg, amely nem igazán tett jót az önbizalmunknak sem. Nem volt annyira segítőkész, mint Timi néni, ideértendő az is, hogy amikor valamilyen feladatot nem tudtunk pontosan es jól elkészíteni, nem megértéssel, jó szándékkal állt oda elénk és mutatta meg, mit csináljunk másként, mint ahogy Timi néni tette, hanem csak negatív jellegű kritikát fogalmazott meg. Ezt a hozzáállást illetve tanítási módot nem annyira tartjuk előnyösnek.

Nyilvánvalóan, figyelembe véve azt, hogy ez a tanárnő a nyugdíjából jött vissza, úgy gondoltuk, hogy nagyon sok, talán még Timi néninél is több tapasztalattal rendelkezik, és ez be is bizonyosodott. Ennek köszönhetően néhányszor volt olyan alkalom is, amikor a múltjáról mesélt nekünk, amit érdekes volt hallgatni, ez viszont sajnos az egyetlen olyan dolog, amire pozitívként emlékezhetünk vissza a vele együtt töltött időből.

Ez alatt az év alatt szembesülhettünk azzal, mennyire számít az órát tartó tanár viselkedése, hozzáállása és mennyire letörheti a diákok motivációját, elronthatja az órák hangulatát egy hozzáértő, de kevésbé elnéző, többet megkövetelő, nem igazán a diákok érdekeit néző tanító. A nehezebb elvárások és a motiváció majdnem teljes hiánya a teljesítményünk romlásához is vezetett, és ez a jegyeinkben is megmutatkozott. Ezek után a negatív tapasztalatok után rájöhettünk, hogy milyen fontos egy igazán jó pedagógus munkája. Úgy gondoljuk, mindenki nevében mondhatjuk, nagyon örülünk, hogy Timi néni a rajztanáruk és még jobban tudjuk értékelni a felénk való segítőkészségét és az értünk végzett áldozatos munkáját, amiért rendkívül hálásak vagyunk neki.

A tanórákon nyújtott segítségén kívül hálásak vagyunk egyéb, iskolánkat fejlesztő tevékenységeiért is. A rajz órák, fakultációk, szakkörök megtartása mellett Timi néni rendezi az iskolában a Svetits logóval ellátott pólók és egyenruhák vásárlása körüli teendőket is. Mindemellett rendszeresen segít a szünetekben és a szünetekben és a szünetekben, termék díszítésben, ezzel is hatékonyan részt véve az iskolai életben.

Annak érdekében, hogy még jobban megismerhessük Tímea tanárnőt és az ő nézőpontját, egy rövid interjút készítettünk vele. A feltett kérdések, és Timi néni válaszai, a következők voltak:

Mi motiválta arra, hogy a tanári pályát válassza? Voltak-e olyan személyek, tanárok, akik befolyásolták ezt a döntést?

Nagyon határozottan tudtam már 12-13 éves koromtól kezdve, hogy én pedagógus szeretnék lenni. Nem csak a gyerekek szeretete érlelte véglegesre bennem ezt a döntést. Példaképelem lett általános iskolai tanító nénim, Éva néni, akinek köszönhetem, hogy ezt a szakmát választottam. Embersége, kedvessége, mindig őszinte érdeklődése, szakmai tudása máig elkísér. Olyan szerettem volna lenni, mint ő.

Saját tapasztalatai alapján mit tanácsolna a tanári pályára készülőknek?

Azt tanácsolnám nekik, hogy képezzék magukat, akarjanak a legjobbak lenni abban, amit csinálnak! Higgyenek magukban, és a tanítványaikban! Ne feledjék, azzal nevelnek, amilyenek ők, hisz mindenhol, mindenkiben nyomot hagynak. A jövő alapjait teszik le. A legfontosabb pedig, hogy a gyakorlatban látják majd meg a pálya igazi szépségét, nehézségeit, nem az iskolapadban.

Az eddigi évek alapján, mi az, amit tanárnő legjobban szeret a munkájában?

Nagyon szeretem, amikor kötetlenül beszélgethetek a tanítványaimmal. Szeretem a szaktárgyamon túli feladataimat nagyon. Évek óta koordinálok a szeretetszolgálatot, ahol csodás megélni, ahogy részévé válik a gyerekeknek a másokon való segítségnyújtás. Szeretek még mindig rácsodálkozni tanítványaim tehetségére, és nem esik nehezemre elismerni azt, hogy vannak jóval tehetségesebb tanítványaim, mint az én akkori énem.

Volt-e olyan, hogy elbizonytalanodott a hivatásában? Mi ösztönözte mégis arra, hogy a tanári pályán maradjon?

Igen, volt többször is. Mindig az lendített át ezeken a kríziseken, amikor egy-egy sikertörténetben láttam, hogy mekkora szerepem volt. Egy mondattal, ami elindított valakit arra, ahol boldog legyen, egy kis ajándékkal, amit 10 év múlva is őriznek, odafigyeléssel, ami önbizalmat adott. Összegezve, a diákok, szülők visszajelzései tartottak a pályán. Észrevenni, erősíteni a gyerekeket az önbizalmukban, kimagasló készségeiket észrevenni, fejleszteni, támogatni: úgy érzem, kötelességem.

Tanárnő szerint mi szükséges ahhoz, hogy valaki jó pedagógus lehessen?

Mondhatnám, nem tudom, de ez 27 év után furcsán hangozna. Így inkább azt mondom, én úgy gondolom, nem vagyok jó pedagógus. Én jó ember vagyok. Dolgozom rajta, hogy még jobb legyek. Érdekel a tanítványaim élete, érdekelnek az érzéseik. Szeretem a munkámban, amikor órák után ottmaradnak beszélgetni, ha oda figyelhetek rájuk, ha érzik a törődést. Ha segíthetek nekik. Mindig mindenkit önmagához képest értékelek. Ez fontos! Hiteles, következetes, őszinte, emberséges, tisztalelkű, elfogadó EMBER legyen, aki képes megújulni, aki nem ítél, nem aláz meg, aki hisz a tanítványaiban!

Köszönjük tanárnőnek, hogy ilyen lelkesen részt vett az interjú elkészítésében és válaszolt a kérdéseinkre. Őszinte, értékes válaszaiból ismét sokat tanulhattunk.

Azért, hogy más szemszögből is megismerhessük rajztanárunkat, megkérdeztük egykori kollégáját, a most a Szent László Görögkatolikus Gimnázium és Technikumban tanító informatika szakos tanárt, Almási Gábort, hogy mondja el személyes véleményét, emlékeit a tanárnővel kapcsolatban. Kérdésünkre így válaszolt:

„Tapasztalatlan tanár voltam, amikor 2004 szeptemberében tanítani kezdtem a Svetits Katolikus Gimnáziumban. Egy jól összeszokott tantestületbe kerültem, kiforrott szabályrendszerrel dolgozó csapatba. Nehezen találtam a helyem az iskolában. Ezért is kerestem inkább azok társaságát, akik hozzám hasonlóan új tanárként kezdték a tanévet. Örömemre szolgál, hogy ebből a csapatból többen azóta is ezt az iskolát tekintik munkahelyüknek.

Timeát kedves, segítőkész hölgyként ismertem meg. Bátran lehetett hozzá fordulni tanácsért. Életigenlése, optimizmusa sok kezdeti nehézségen átlendített. Biztos vagyok benne, hogy a tanóráin is barátságos légkört teremt, és lehetővé teszi a diákjainak, hogy ne kényszernek érezzék a tanulást, hanem játéknak. „

Összegezve a fent leírtakat, kimondhatatlanul hálásak vagyunk Timi néni és az összes tanítónk munkájáért. Példájuk, tanácsaik különösen fontosak számunkra, hiszen mi is a tanári pálya mellett képzeljük el a jövőnket és erre a hivatásra készülünk tanulmányaink során. Reménykedünk benne, hogy mi is képesek leszünk valami maradandót nyújtani az utánunk következő generációnak, és olyan hálával, örömmel fognak majd visszagondolni ránk, mint ahogyan mi gondolunk Timi néniére.

„Lehet, hogy elfelejtik, mit mondtál nekik, de soha nem fogják elfelejteni, hogy hogyan érezték magukat szavaidtól.”

/Carl William Buebner/